

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

CURTEA EUROPEANĂ PENTRU DREPTURILE OMULUI

Secțiunea a doua

Cauza SMOLEANU împotriva României

(Petiția nr. 30324/96)

HOTĂRÂRE

Strasbourg

3 decembrie 2002

Această hotărâre va deveni definitivă în condițiile prevăzute de articolul 44 alineatul 2 din Convenție. Hotărârea poate suferi modificări de formă.

Traducere din limba franceză [1].

În cauza Smoleanu împotriva României,

Curtea Europeană pentru Drepturile Omului (secțiunea a doua), judecând într-un complet format din :

J.P.Costa, președinte,

A.B.Baka,

Gaukur Jörundsson,

L.Loucaides,

C.Bârsan,

M.Ugrekheldze,

A.Mularoni, judecători,

și doamna S.Dollé, grefier de secție,

după ce au deliberat în Camera de Consiliu la data de 12 noiembrie 2002

Pronunță decizia de mai jos , adoptată la această ultimă dată :

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o petiție (nr.30324/96) împotriva României și un cetățean al acestui stat, doamna Elena Smoleanu („reclamanta”), care a sesizat Comisia europeană pentru Drepturile Omului („Comisia”) în data de 22 noiembrie 1995 în virtutea vechiului articol 25 din Convenția de apărare a drepturilor și libertăților fundamentale („Convenția”).

2.Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul său, doamna Cristina Tarcea, din ministerul justiției.

3.Reclamanta a afirmat că refuzul Curții de Apel din Ploiești de a recunoaște instanțelor competența de a tranșa o acțiune în revendicare, ca și refuzul aceleiași curți de a judeca o a doua acțiune în revendicare, sunt contrare articolului 6 din Convenție. Printre altele, reclamanta se plânge că decizia Curții de Apel din 13 iunie 1995, dată în prima procedură și cea din 30 martie 1998, din a doua procedură în revendicare, au avut ca efect de a aduce atingere respectării bunurilor sale, așa cum sunt recunoscute de articolul 1 din Protocolul nr.1.

4.Petiția a fost trimisă Curții la data de 1 noiembrie 1998, data de intrare în vigoare a Protocolului nr.11 din Convenție (articolul 5 § 2 din Protocolul nr.11).

5.Petiția a fost repartizată secției 1 a Curții (articolul 52 § 1 din regulament). În cadrul acesteia, camera însărcinată cu examinarea cauzei (articolul 27§ 1 din Convenție) a fost constituită conform articolului 26 § 1 din regulament.

6.Printr-o decizie din 10 octombrie 2000, camera a declarat cererea ca admisibilă.

7.La 1 noiembrie 2001, Curtea a modificat componența secțiilor (articolul 25 § 1 din regulament). Cererea a fost atribuită spre soluționare secției astfel remaniate (articolul 52 § 1).

8.Atât reclamanta cât și Guvernul au depus observații scrise pe fondul cauzei (articolul 59 § 1 din regulament).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE SPEȚEI

9.Reclamanta s-a născut în 1922 și locuiește în Ploiești.

10. La 20 ianuarie 1944, reclamanta primește ca dotă din partea tatălui o casă în Ploiești (o vom numi „casă”), compusă din două apartamente și un garaj ca și terenul aferent.

11.În 1950, Statul ia proprietatea, invocând decretul de naționalizare nr.92/1950. Nici motivele , nici baza legală a acestei exproprieri nu au fost niciodată notificate reclamantei, căreia i s-a autorizat folosirea unui apartament din casă ca locatară a statului.

12.Între 1950 – 1955, reclamanta a făcut numeroase intervenții pe lângă autorități, arătând că decretul nr.92/1950 nu i se poate aplica și cerând restituirea casei, fără să primească nici un răspuns.

13. În 1954 Statul a demolat garajul.

A. Prima acțiune de revendicare a proprietății

14. În 1994, reclamanta a sesizat judecătoria Ploiești cu o acțiune în revendicare a casei. Ea a arătat că făcea parte din categoria persoanelor pe care decretul nr.92/1950 îl excepta de la naționalizare și a cerut ca societatea de stat R.P., administrator al apartamentelor de stat, să fie condamnat să o pună în posesia bunului său. La 3 mai 1994, judecătoria a respins cererea sa, pe motiv că nu a adus proba afirmațiilor sale.

15. Reclamanta a introdus apel împotriva acestei decizii în fața tribunalului județean din Prahova. Printr-o decizie din 13 ianuarie 1995, tribunalul a admis apelul, a admis acțiunea în revendicare și a hotărât restituirea casei, constatând că în calitate de infirmieră și văduvă de război din 1941, reclamanta făcea parte din categoria persoanelor pe care decretul le excludea de la naționalizare.

16.Societatea R.P. a făcut recurs împotriva acestei decizii. Printr-o hotărâre din 13 iunie 1995, Curtea de Apel din Ploiești admite apelul, casează hotărârea din 13 ianuarie 1995 și respinge acțiunea reclamantei, pe motiv că această casă a devenit proprietatea statului în aplicarea decretului nr.92/1950 și că jurisdicțiile nu erau competente să examineze dacă decretul i-a fost

corect aplicat. Curtea de Apel a adăugat, de asemenea, că noi legi vor trebui să prevadă măsurile reparatorii pentru bunurile pe care Statul și le-a însușit în mod abuziv.

17. La 26 iulie 1995, reclamanta cere procurorului general al României să formuleze un recurs în anulare împotriva acestei hotărâri definitive, susținând că este o hotărâre abuzivă, deoarece Curtea de Apel a refuzat să examineze dacă decretul nr.92/1950 putea să i se aplice.

18. Procurorul general i-a răspuns la 8 august 1995, informând-o că nu putea fi formulat un recurs în anulare împotriva hotărârilor definitive, deoarece, printre altele, jurisdicția respectivă și-a depășit atribuțiile judiciare și că nu este cazul pentru așa ceva. Se adăuga că deciziile definitive nu puteau fi atacate pentru motive de legalitate sau de temei.

B. Acțiunea de restituire a proprietății în baza Legii nr.112/1995

19. La 6 martie 1996, reclamanta a depus o cerere de restituire a casei la Comisia administrativă din Ploiești pentru aplicarea legii nr.112/1995 (de aici înainte "comisia administrativă"). Ea a arătat că a fost deposedată de proprietatea sa prin încălcarea decretului de naționalizare nr.92/1950, că tribunalul județean din Ploiești în decizia sa din 13 ianuarie 1995, a judecat această privare de proprietate ilegală, dar Curtea de Apel Ploiești a refuzat să înțeleagă cererea sa, indicându-i calea unei cereri administrative.

20. Printr-o decizie din 17 iulie 1996, comisia administrativă a restituit reclamantei apartamentul în care ea a locuit ca locatar și i-a acordat o despăgubire pentru restul casei și pentru teren. Conform articolului 12 din legea nr.112/1995 care plafonează despăgubirile, comisia administrativă i-a acordat reclamantei suma de 11.581.867 lei „ROL” pentru cel de-al doilea apartament și 19.156.500 lei pentru terenul aferent și a respins cererea sa de despăgubiri pentru garaj. Conform reclamantei suma totală pe care a primit-o este net inferioară valorii bunurilor sale.

21. La o dată neprecizată, reclamanta a formulat o plângere împotriva acestei decizii în fața judecătoriei din Ploiești, pentru a cere integral casa în natură.

22. Această procedură a fost suspendată în așteptarea celei de a doua soluții a acțiunii în revendicare, introdusă în paralel de reclamantă.

23. Procedura a fost reluată la o dată neprecizată și s-a terminat la data de 23 aprilie 1999 printr-o hotărâre a Curții de Apel Ploiești, care a confirmat decizia comisiei administrative,

24. Între timp, la 10 septembrie 1996, Statul a vândut unul din apartamentele casei locatarilor .

C. A doua acțiune în revendicare

25. La o dată neprecizată, reclamanta a introdus o nouă acțiune în revendicare în fața judecătoriei din Ploiești.

26. Prin decizia din 10 iunie 1997, judecătoria a respins acțiunea și a estimat că reclamanta, alegând calea unei cereri administrative, a recunoscut că naționalizarea a fost făcută „sub titlu” și în consecință nu îi mai era deschisă calea unei acțiuni în revendicare.

27. Reclamanta a introdus apel, subliniind că în fața comisiei a susținut în mod constant că naționalizarea casei sale a fost abuzivă și motivul pentru care a formulat o cerere administrativă în virtutea legii nr. 112/1995 a fost refuzul Curții de Apel Ploiești să examineze prima sa cerere în revendicare. Tribunalul județean a respins cererea sa la 27 noiembrie 1997, pentru același motiv ca și judecătoria..

28. Reclamanta a formulat recurs. La 30 martie 1998, Curtea de Apel Ploiești a respins recursul, printr-o decizie definitivă. Ea a constatat că reclamanta a sesizat paralel comisia și tribunalele cu o cerere în restituire a casei, și notează că cererea administrativă a fost suspendată. Concluzionează că reclamanta, alegând calea prevăzută de legea nr. 112/1995 nu mai avea acces la procedura ordinară în revendicare, căci această alegere era implicit o recunoaștere din partea sa că naționalizarea a fost legală..

29. La o dată neprecizată, reclamanta a formulat o contestație în anulare împotriva acestei hotărâri a Curții de Apel Ploiești, pe motiv că această Curte i-a refuzat accesul la un tribunal pentru a tranșa cererea sa în revendicare. Contestația sa a fost respinsă la 16 decembrie 1998 de Curtea de Apel Brașov.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNĂ PERTINENTE

30. Dispozițiile legale și jurisprudența internă pertinente sunt descrise în hotărârea Brumărescu împotriva României.

ÎN DREPT

I ÎNCĂLCAREA ARTICOLELOR 6 § 1 DIN CONVENȚIE

31. Conform reclamantei, hotărârile din 13 iunie 1995 și 30 martie 1998 a Curții de Apel din Ploiești au încălcat articolele 6 § 1 din Convenție, care dispune :

„Orice persoană are dreptul la ascultarea echitabilă a cererii sale de către un tribunal care va decide contestațiile asupra drepturilor sale și obligații cu caracter civil...”

32. În memoriul său, reclamanta arată că refuzul Curții de Apel din Ploiești, în prima procedură de revendicare, de a recunoaște instanțelor competența pentru tranșarea unei acțiuni în revendicare, este contrară dreptului la un tribunal garantat de articolul 21 din Constituția României și a articolului 3 din Codul civil român care duce la refuzul justiției. Printre altele, ea pune în evidență că afirmația conform căreia ea nu era proprietara bunului în litigiu este în contradicție cu motivul invocat de această curte pentru a admite recursul părții adverse, adică absența competenței jurisdicțiilor de a tranșa fondul litigiului. În ceea ce privește procedura terminată la data de 30 martie 1998, ea subliniază că a solicitat în mod expres restituirea casei în totalitatea sa, estimând că naționalizarea a fost ilegală, atât în acțiunea în revendicare, ca și cea bazată pe legea nr. 112/1995 și subliniază din nou că ea nu a recunoscut niciodată în fața autorităților române că naționalizarea casei s-a făcut „sub titlu”. Reclamanta notează că procedura de restituire bazată pe

legea nr.112/1995 era încă în curs de judecată la data la care Curtea de Apel a dat hotărârea sa la cea de a doua acțiune în revendicare, și deci, aceasta nu era în măsură să decidă că ea a recunoscut, nici chiar implicit, că naționalizarea a fost făcută „sub titlu”.

33. Guvernul, făcând referire la hotărârea Brumărescu împotriva României mai sus citată, admite că reclamanta a întâlnit un refuz de acces la tribunal, dar consideră că acest refuz a fost temporar, pentru prima procedură în revendicare. Guvernul nu face comentarii privind a doua procedură în revendicare.

34. Curtea trebuie deci să cerceteze în primul rând dacă hotărârea din 13 iunie 1995 a încălcat articolul 6 § 1 din Convenție.

35. Curtea reamintește că în cauza Brumărescu mai sus citată ea a concluzionat că refuzul Curții Supreme de Justiție de a recunoaște instanțelor competența pentru examinarea litigiilor ca în prezenta cauză, privind o revendicare imobiliară, încalcă articolul 6 § 1 din Convenție.

36. Curtea estimează că nimic din speță nu permite să se distingă din acest punct de vedere acțiunea prezentă de cauza mai sus menționată. Din acel moment, excluderea prin hotărârea din 13 iunie 1995 a Curții de Apel Ploiești a acțiunii în revendicare a reclamantei privind competența tribunalelor este în sine contrară dreptului de acces la o instanță, drept garantat de articolul 6 § 1 din Convenție.

Există deci o necunoaștere a articolului 6 § 1 din Convenție.

37. În al doilea rând, Curtea trebuie să cerceteze dacă hotărârea din 30 martie 1998 a încălcat articolul 6 § 1 din Convenție.

38. Curtea nu consideră că trebuie să tranșeze problema consecințelor în dreptul român, a alegerii unei anumite căi de recurs, în detrimentul altuia. Rolul său se limitează să verifice dacă, în cauza respectivă, reclamanta a avut acces la o instanță pentru a rezolva cererea sa privind revendicarea casei sale.

39. Curtea notează că după respingerea unei prime acțiuni în revendicare, reclamanta a introdus în paralel două acțiuni privind bunul în litigiu, una de restituire, în virtutea legii nr. 112/1995, și alta de revendicare. Trebuie să recunoaștem că, în această situație, nu se poate deduce că ea a ales o singură acțiune, cea de restituire, cu atât mai mult cu cât la data la care Curtea de Apel Ploiești a dat hotărârea sa, cealaltă procedură era încă pe rol. De altfel, reclamanta a indicat preferința sa pentru acțiunea în revendicare, cerând amânarea procedurii de restituire în așteptarea deciziei finale în procedura de revendicare. Totodată, nu putem contesta că reclamanta a susținut constant, în toate procedurile naționale, că naționalizarea casei sale nu a fost legală.

Curtea estimează că, în aceste circumstanțe, faptul că Curtea de Apel Ploiești, prin hotărârea sa din 30 martie 1998, a estimat că nu este necesar să rezolve o cerere de revendicare căci o altă acțiune vizând casa în litigiu era pe rol în fața jurisdicțiilor naționale, reprezintă un refuz față de reclamantă pentru accesul în fața unei instanțe.

Prin urmare, există încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție asupra acestor două puncte.

III. ÎNCĂLCAREA ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL NR.1 AL CONVENȚIEI

40. Reclamanta se plânge că hotărârile din 13 iunie 1995 și 30 martie 1998 ale Curții de Apel Ploiești au avut ca efect să aducă atingere dreptului său de respectare a bunurilor sale, așa cum este recunoscut în articolul 1 din Protocolul nr. 1, astfel :

„Orice persoană fizică sau morală are dreptul de respectare a bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât pentru cauze de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere asupra dreptului pe care-l au statele de a pune în aplicare legile în vigoare pe care le consideră necesare pentru reglementarea folosirii bunurilor în conformitate cu interesul general sau pentru asigurarea plății impozitelor sau contribuțiilor sau a amenzilor „.

41. Reclamanta afirmă că a fost privată de proprietatea sa, căci naționalizarea casei sale prin efectul legii nr. 92/1950 nu a fost legală, și în acest fel ea nu a pierdut niciodată, conform afirmației sale, proprietatea asupra bunului său.

42. Guvernul susține că plângerea reclamantei este incompatibilă ratione materiae cu dispozițiile articolului 1 din Protocolul nr.1. El se referă la jurisprudența Curții conform căreia Convenția nu consacră dreptul restabilirii în drept de proprietate, articolul 1 din Protocolul nr.1 neprotejând decât respectarea bunurilor prezente, fără să garanteze dreptul de a dobândi bunuri.

43. Curtea relevă mai întâi că reclamanta și-a văzut restituită în natură unul din apartamentele casei și a obținut despăgubiri pentru cel de al doilea apartament și pentru teren, printr-o decizie definitivă din 23 aprilie 1999 a Curții de Apel Ploiești. Deci ea nu se poate declara victimă a unei încălcări a dreptului său de proprietate pentru această parte a bunului. În consecință, plângerea nu privește decât partea nerestituită din bunul în litigiu.

44. Curtea trebuie deci să examineze plângerea conform căreia refuzul instanțelor de a tranșa litigiul vizând așa zisa parte a casei naționalizate se analizează ca o atingere a dreptului său de proprietate așa cum este garantat de articolul 1 din Protocolul nr.1.

45. În această privință, Curtea reamintește, mai întâi, că ea nu poate examina o cerere decât în măsura în care ea se raportează la evenimente care s-au produs după intrarea în vigoare a Convenției cu privire la Partea contractantă în cauză. În speță, casa reclamantei a fost naționalizată în 1950, cu mult înainte de 20 iunie 1994, dată la care Convenția a intrat în vigoare în ceea ce privește România. Curtea nu are deci competența ratione temporis pentru examinarea circumstanțelor naționalizării sau a efectelor produse continuu de aceasta până în prezent.

46. Ea amintește și confirmă jurisprudența sa bine stabilită conform căreia privarea de dreptul la proprietate sau a unui alt drept real constituie în principiu un act instantaneu și nu crează o situație continuă de „privare a dreptului”(vezi, de exemplu, *Lupuleț împotriva României*, cererea nr.25497/1994, decizie a Comisiei din 17 mai 1996, Decizii și rapoarte –DR-85 A,p.126). Cererea reclamantei este deci incompatibilă cu dispozițiile Convenției așa cum se poate înțelege ca și criticând, în calitate de astfel de măsuri adoptate pe baza legii nr. 92/1950 cu privire la casa reclamantei înainte de intrarea în vigoare a Convenției în ceea ce privește România.

47. Reclamanta nu poate deci să se plângă de o încălcare a articolului 1 din Protocolul nr.1 decât în măsura în care procedurile pe care le încredințează se raportează la „bunurile” sale în sensul acestei dispoziții.

În această privință, Curtea amintește că noțiunea de „bun” conținută în articolul 1 din Protocolul nr.1 poate însemna atât „bunuri actuale” (decizia Van der Musselle împotriva Belgiei din 23 noiembrie 1983, seria A) ca și valori patrimoniale, înțelegând și creanțe, în virtutea cărora reclamantul poate pretinde a avea cel puțin o „speranță legitimă” să obțină bucuria efectivă a unui drept de proprietate (a se vedea deciziile Pine Valley Developement Ltd și alții împotriva Irlandei din 29 noiembrie 1991 și Pressos Compania Naviera S.A. împotriva Belgiei din 20 noiembrie 1995).În revanșă, speranța de a vedea recunoscută supraviețuirea unui drept vechi de proprietate care a fost foarte mult timp imposibil de exercitat efectiv nu poate fi considerată ca un „ bun” în sensul articolului 1 din Protocolul nr.1 (Malhous împotriva Republicii Cehe–13 decembrie 2000) – și, de asemenea, a unei creanțe condiționale care se stinge de fapt prin nerealizarea condiției (Mario de Napoles Pacheco împotriva Blegiei din 5 octombrie 1978 și Lupuleț împotriva României).

48. În speță, reclamanta a sesizat autoritățile naționale competente cu două proceduri în revendicare și cu o acțiune administrativă de restituire, în scopul recuperării în natură a casei. Intentând aceste acțiuni, ea a căutat să-i fie recunoscută dreptul de proprietate care, la momentul introducerii cererii nu mai era a sa. În consecință, procedura nu se raporta la un „ bun actual „, a reclamantei.

49. Rămâne de examinat dacă ea putea să aibă o „speranță legitimă” de a obține restituirea casei. Curtea notează că cererea administrativă viza naționalizarea „ pe titlu „ și era supusă anumitor condiții. În măsura în care ea le-a îndeplinit, ea a obținut parțial câștig de cauză. Restituirea în natură și în integralitate a proprietății în litigiu s-ar fi putut obține dacă instanțele ar fi decis, evaluând circumstanțele cauzei, că naționalizarea casei s-a făcut „ fără titlu”. Este o situație de fapt, pentru care competența aparține , în primul rând, jurisdicțiilor naționale, Curtea neputând să speculeze asupra rezolvării cauzei dacă instanțele naționale au tranșat deja cauza. Chiar dacă tribunalul județean din Prahova a tranșat pe 13 ianuarie 1995 în favoarea reclamantei, cauza sa era în curs de judecare în fața instanțelor românești până la obținerea unei decizii definitive, și acțiunea de a obține restituirea casei nu dădea naștere, după părerea reclamantei, nici unui drept de creanță, ci doar eventualitatea de a obține o atare creanță (vezi Ouzounis și alții împotriva Greciei, 18 aprilie 2002, nepublicată).

Decurge din aceasta că reclamanta nu a probat să aibă „ o speranță legitimă „, pentru partea bunului pentru care ea nu a obținut satisfacție în totalitate în dreptul național.

Prin urmare, nu există o nrecunoaștere a articolului 1 din Protocolul nr.1.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

50. În termenii articolului 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că există încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul național al părții contractante nu permite ștergerea eficientă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, o satisfacție echitabilă”.

Daune materiale

51. Cu titlu principal, reclamanta solicită restituirea bunului în litigiu, compusă din casă, din teren și garajul demolat de stat. Ea înțelege să primească, în cazul nerestituirii, o sumă care să corespundă valorii actuale a bunului său, adică, conform raportului de expertiză supus Curții 1 004 839 766 lei sau 33 968 euro.

52. Guvernul susține în primul rând că suma cu titlu de daune materiale nu este justificată, deoarece ea nu posedă un bun în sensul jurisprudenței Convenției și deoarece ea poate revendica mereu cu succes casa sa în fața jurisdicțiilor interne. În toate cazurile Guvernul estimează că valoarea totală maximă care ar putea fi acordată este de 719 668 160 lei, sau 24 328 euro, reprezentând conform raportului de expertiză, valoarea marfă a bunului în litigiu mai puțin valoarea reparațiilor apartamentului ocupat de un locatar și fără a lua în calcul valoarea garajului, demolat în 1954, înainte de ratificarea Convenției de către România la data de 20 iunie 1994.

53. Curtea notează că sumele reclamate pentru daune materiale se raportează la valoarea casei, a terenului și a garajului demolat de stat. Ținând seama de faptul că plângerea fondată pe articolul 1 din Protocolul nr.1 nu s-a constatat o încălcare a Convenției și a Protocolului singurele plângeri pe care Curtea le cunoaște pe fond sunt cele extrase din absența accesului în fața unei instanțe, în sensul articolului 6 § 1 din Convenție. În această privință, Curtea precizează că ea nu poate specula asupra faptului că procedurile în revendicare ar fi cunoscut dacă jurisdicțiile naționale au tranșat cererea.

54. De asemenea, Curtea estimează că reclamanta nu a demonstrat că există o legătură de cauzalitate între daunele materiale specificate de ea și încălcarea articolului 6 § 1 din Convenție stabilită de Curte. În consecință, cererea pentru daune materiale trebuie respinsă.

Daune morale

55. Cu titlu de daune morale, reclamanta cere suma de 300 000 000 lei sau 10 100 euro pentru prejudiciul suferit datorat refuzului, de Curtea de Apel Ploiești, să tranșeze, în două reprize, litigiul său privind revendicarea casei sale, refuz care a privat-o astfel de dreptul de a se bucura de proprietatea sa.

56. Guvernul se opune acestei pretenții, estimând că nici un prejudiciu moral nu se poate reține.

57. Curtea consideră că evenimentele în cauză au antrenat ingerințe grave în dreptul reclamantei de acces la o instanță, pentru care suma de 5 000 euro ar reprezenta o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit. Această sumă trebuie convertită în moneda națională a statului pârât cu dobânda care se aplică la data sentinței.

Interese moratorii

58. Curtea consideră că dobânda anuală a intereselor moratorii trebuie calculată la cea a facilității de preț marginal a Băncii centrale europene majorate cu trei procente la sută.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA ÎN UNANIMITATE,

Hotărăște, că există o încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție prin refuzul dreptului de acces la o instanță în prima procedură în revendicare ;

Hotărăște, că există o încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție prin refuzul dreptului de acces la o instanță în a doua procedură în revendicare;

Hotărăște, că nu există o încălcare a articolului 1 din Protocolul nr.1 al Convenției ;

Hotărăște, că statul pârât trebuie să dea reclamantei, în cele trei luni din ziua în care hotărârea va fi definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, suma de 5 000 euro pentru daune morale, care se vor converti în moneda națională a statului pârât cu dobânda aplicabilă de la data deciziei ;

Hotărăște, numărând de la expirarea termenului și până la vărsarea sumei, suma indicată la punctul 4 se va majora cu o dobândă simplă cu o dobândă egală cu cea de facilitare a prețului marginal a Băncii centrale europene care se aplică în această perioadă, mărită cu trei la sută ; Respinge cererea de satisfacere echitabilă pentru suma în plus.

Redactată în franceză, apoi comunicată în scris la 3 decembrie 2002 prin aplicarea articolului 77 §§ 2 și 3 a regulamentului.

Dolle J.P.Costa

Grefier principal

[1] Traducere efectuată de către consilier Iolanda Szokacs, Biroul de Relații Externe, Curtea Supremă de Justiție.